USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **H. T.**, zastoupen Mgr. Ondřejem Šimánkem, advokátem se sídlem Masarykova 186, Milevsko, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2022, č. j. CPR-30223-6/ČJ-2021-930310-V230, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 10. 2022, č. j. 55 A 9/2022-26,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před správními orgány

[1] Žalobce v ČR pobýval na základě zaměstnanecké karty, jejíž platnost zanikla 31. 12. 2018, protože neoznámil změnu zaměstnavatele. To žalobce zjistil dne 26. 5. 2020, když podal žádost o prodloužení její platnosti. Žalobce tvrdil, že nepoznal, že došlo ke změně zaměstnavatele, neboť u obou zaměstnavatelů byla jednatelem stejná osoba. Žalobci byl na období od 8. 7. 2020 do 5. 10. 2020 udělen překlenovací štítek, kvůli probíhajícímu řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Usnesením ze dne 26. 1. 2021, č. j. OAM-27644-16/ZM-2020, Ministerstvo vnitra řízení zastavilo, neboť žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobce podal v době, kdy k tomu nebyl oprávněn (platnost zaměstnanecké karty již zanikla). Odvolání proti citovanému usnesení zamítla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 7. 6. 2021, č. j. MV-58653-4/SO-2021, které nabylo právní moci dne 9. 6. 2021. Proti

posledně uvedenému rozhodnutí podal žalobce (jinou) žalobu, ta však byla krajským soudem dne 9. 8. 2021 jako opožděná odmítnuta.

[2] Žalobce dne 7. 7. 2021 zajistila policejní hlídka na základě pobytové kontroly, neboť nedisponoval platným pobytovým oprávněním. Ve stejný den s ním Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje, odbor cizinecké policie („správní orgán I. stupně“) zahájilo řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů („zákon o pobytu cizinců“). Dne 8. 7. 2021 vydalo Ministerstvo vnitra kladné závazné stanovisko k vycestování žalobce. Žalobce se vyjádřil, že se závazným stanoviskem nesouhlasí, neboť je kurdské národnosti, přičemž poukázal na diskriminaci a perzekuci Kurdů v Turecku. Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2021, č. j. KRPC-76925-34/ČJ-2021-020025 správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil, že žalobce po dobu 1 roku nemůže vstoupit na území členských států Evropské unie. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadl žalobce odvoláním. Dne 22. 6. 2022 vydal ministr vnitra nové závazné stanovisko, kterým potvrdil předchozí závazné stanovisko. Dne 8. 7. 2022 žalovaná vyzvala žalobce k seznámení se s podklady pro rozhodnutí na jejím pracovišti v Uherském Hradišti. Zástupce žalobce sdělením ze dne 18. 7. 2022 napadl „změnu příslušnosti“ a možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí nevyužil. Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2022, č. j. CPR-30223-6/ČJ-2021-930310-V230, žalovaná odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Rozsudek krajského soudu

[3] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Českých Budějovicích („krajský soud“) zamítl. Legální pobyt žalobce skončil ke dni 31. 12. 2018. Žalobce byl už od poloviny roku 2020, kdy mu byla odebrána zaměstnanecká karta, srozuměn s tím, že mu povolení k pobytu skončilo. Krajský soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že jako právní laik nepoznal změnu zaměstnavatele. Žalobce byl povinen střežit si řádně svá práva a povinnosti, jež souvisí s jeho pobytem v ČR. K žalobcem zmiňované obavě z návratu z důvodu jeho kurdské příslušnosti krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zabývající se kurdskou menšinou v Turecku a činností legální strany BDP, podle které turecká vláda respektuje práva kurdské menšiny, a pronásledováni jsou pouze kurdští povstalci, kteří proti vládě aktivně bojují. Obtíže spojené s příslušností ke kurdské menšině nedosahují intenzity hrozby reálného nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce při výslechu uvedl, že návrat do Turecka pro něj nebude mít žádný negativní dopad, žije tam celá jeho rodina. Nespecifikoval ani nedoložil, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí. V ČR nevede rodinný život, správní vyhoštění tudíž nemůže být považováno za nepřiměřené ve vztahu k jeho rodinnému a soukromému životu. Tvrzení, že navázal vztah s českou dívkou, s níž hodlá uzavřít sňatek, žalobce nepodložil a bylo pouze účelové, neboť už je ženatý. Vyrozuměním o možnosti seznámení se s podklady pro rozhodnutí na pracovišti žalované v Uherském Hradišti nebyl žalobce zasažen na svých veřejných subjektivních právech. Žalovaná je útvar s celostátní působností a její pracoviště v Uherském Hradišti není samostatný správní orgán.

III. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce („stěžovatel“) kasační stížnost, ve které jej navrhl zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud se dostatečně nevypořádal s jeho argumenty v žalobě. V napadeném rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že v ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu od 31. 12. 2018 do 7. 7. 2021. Zaměstnanecká karta byla platná až do 30. 6. 2020 a stěžovatel jako laik nepoznal, že došlo ke změně zaměstnavatele. Krajský soud se nevypořádal s námitkou, že podle usnesení vlády ČR ze dne 26. února 2021, č. 210, o přijetí krizového opatření, bylo možné změnit zaměstnavatele bez splnění podmínky šesti měsíců předchozího zaměstnání v ČR. K vycestování do Turecka stěžovatel namítal, že nebyla nijak hodnocena jeho kurdská národnost, kvůli které je v Turecku diskriminován. Při výslechu dne 7. 7. 2021 žalobce nebyl schopen objektivně vypovědět, zda mu nějaké nebezpečí hrozí, v té době byl v šoku. Nesouhlasil se závaznými stanovisky k možnosti vycestování. Stěžovatel dále namítl, že byla zkrácena jeho práva tím, že byl pozván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí na pracoviště žalovaného v Uherském Hradišti (na druhém konci ČR), když jistě bylo možné se s podklady pro rozhodnutí seznámit na bližším pracovišti. Stěžovatel navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, neboť výkonem napadeného rozhodnutí by mu byla způsobena závažná újma. V ČR se navíc seznámil s českou dívkou, se kterou žije ve společné domácnosti, a uvažují spolu o sňatku. Výkonem rozhodnutí by byl rozvrácen jeho nově vytvořený partnerský vztah, čímž by byl postižen nejen on, ale i jeho česká partnerka.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě a plně souhlasila s názorem krajského soudu. S přiznáním odkladného účinku nesouhlasila.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[7] Návrh na odkladný účinek kasační stížnosti se v důsledku rozhodnutí ve věci samé stal bezpředmětným, proto o něm soud samostatně nerozhodoval.

[8] Před zahájením meritorního přezkumu se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném od 1. 4. 2021 (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[9] Nejvyšší správní soud se vymezením pojmu *„podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“* již zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2015 do 31. 3. 2021 (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu

Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o *věci azylu*, resp. *mezinárodní ochrany*, nýbrž o všechny *věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce*. Jak již soud uvedl ve svém usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti.

[10] Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikaturně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[11] Kasační stížnost **je nepřijatelná.** Judikatura Nejvyššího správního soudu dává odpověď na všechny vznesené námitky. Nebylo zjištěno nic, co by ukazovalo na některé z ustálených kritérií pro přijetí kasační stížnosti k meritornímu posouzení.

[12] Nejvyšší správní soud předně poukazuje na to, že stěžovatel v kasační stížnosti sám nepředestřel žádné důvody týkající se její přijatelnosti (ačkoliv byla podávána již za účinnosti novely § 104a odst. 1 s. ř. s. provedené zákonem č. 77/2021 Sb.). Důvody přijatelnosti kasační stížnosti nejsou patrné ani z tvrzení stěžovatele ve spojení s obsahem správního spisu a spisu krajského soudu. Stěžovatel opakuje námitky vznesené již v rámci odvolacího řízení a v řízení před krajským soudem. Zpochybňuje správnost posouzení doby, kdy na území ČR pobýval bez oprávnění k pobytu a s tím spojený zánik platnosti zaměstnanecké karty. Rozporuje, že vycestování do Turecka pro něj nepředstavuje nebezpečí vážné újmy a napadá skutečnost, že k seznámení se s poklady pro rozhodnutí byl pozván na pracoviště žalované v Uherském Hradišti.

[13] Správní orgány i krajský soud přesvědčivě vysvětlily, proč k zániku platnosti zaměstnanecké karty došlo. Tento závěr je ostatně v souladu se zákonem. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „*[p]latnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10*“.

[14] Stěžovatel při nástupu do nového zaměstnání dne 1. 11. 2018 nepostupoval v souladu s § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců a změnu zaměstnavatele neoznámil. Závěr o zániku platnosti zaměstnanecké karty je i v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Azs 142/2021-25, body 15 a 17; rozsudek ze dne 17. 9. 2019, č. j. 4 Azs 275/2019-27, bod 13). Stěžovatel ostatně ani sám nerozporoval, že se o zániku platnosti zaměstnanecké karty dozvěděl již 26. 5. 2020, když podal žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. K námitce stěžovatele týkající se usnesení vlády ČR ze dne 26. února 2021, Nejvyšší správní soud podotýká, že problematika řešená v případě stěžovatele s usnesením vlády nesouvisí, neboť dané usnesení se týká minimální doby, po které lze změnit zaměstnavatele, nikoliv neoznámení změny zaměstnavatele. Pokud tedy stěžovatel rozporuje, že pobýval v ČR bez oprávnění k pobytu od 31. 12. 2018 do 7. 7. 2021, protože zaměstnanecká karta měla stanovenou platnost do 30. 6. 2020, nelze této argumentaci přisvědčit. V řízení bylo postaveno najisto, že zaměstnanecká karta stěžovatele zanikla. Neplatila až do 30. 6. 2020, její platnost zanikla 31. 12. 2018. Od 31. 12. 2018 tak stěžovatel v ČR pobýval bez oprávnění k pobytu, jak správně uvedl krajský soud.

[15] K námitkám stěžovatele ohledně závazných stanovisek k vycestování a hrozícího nebezpečí spojeného s vycestováním do Turecka soud podotýká, že tyto byly dostatečně vypořádány v odůvodnění krajského soudu (viz body 22-23 napadeného rozsudku). To stejné platí i o námitce ohledně postupu žalované při výzvě k seznámení se s podklady pro rozhodnutí (viz bod 25 napadeného rozsudku).

[16] Lze tedy uzavřít, že krajský soud se v projednávané věci nedopustil žádného zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Při přezkoumávání skutkového stavu se nedopustil chyb, které by svojí povahou stály proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení. Stěžovatelem tvrzená pochybení krajského soudu by jako důvod přijatelnosti mohla obstát jen v krajních případech, pokud by v průběhu řízení o žalobě došlo k hrubým vadám, které by svojí povahou byly v rozporu se samotnými základními zásadami přezkumného soudního řízení, případně pokud by rozhodnutí soudu vykazovalo tak extrémně závažné nedostatky, že by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat je bez povšimnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2022, č. j. 3 Azs 232/2021-30). Takové vady však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku ani v průběhu řízení, které předcházelo jeho vydání, neshledal.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

[17] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; odmítl ji proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou.

[18] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov.

obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, či ze dne 25. 8. 2021, č. j. 1 Azs 119/2021-55).

[19] Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, avšak nevznikly jí žádné náklady nad rozsah její úřední činnosti, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2022

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu